

Рисунок 4 – Викиди пилу в атмосферному повітрі м. Харкова у 2015 р.

МІСЬКІ АГЛОМЕРАЦІЇ У ВІТЧИЗНЯНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ

О. В. ЗАВАЛЬНИЙ, А. М. ПАНКЕЄВА,

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова (м. Харків, Україна)*

E-mail: pankeevaanna@i.ua

Дослідження питань розвитку та формування міських агломерацій сьогодні стають все більш актуальними. В Україні формування міських агломерацій стримується відсутністю державної політики у сфері сприяння процесу агломерування. Так, у вітчизняному законодавстві досі чітко не визначено поняття «агломерація» та чітких критеріїв, які б допомогли встановити її межі, а до існуючого адміністративно-територіального устрою України термін «агломерація» не має прямого відношення.

Офіційне визначення терміну «міська агломерація» дане в Постанові Кабінету Міністрів України від 17 березня 2000 р. № 521 «Про Основні напрями забезпечення комплексного розвитку малих монофункціональних міст» (втратила чинність) є наступним: «міська агломерація – компактне територіальне розміщення міських населених пунктів, об'єднаних інтенсивними господарськими, трудовими і культурно-побутовими зв'язками». Також, в законодавстві України термін «агломерація» зустрічається ще в одному Законі України, одному Указі Президента України, одній постанові Верховної Ради України, двох постановах Кабінету Міністрів України та одному розпорядженні Кабінету Міністрів.

Оскільки систему адміністративно-територіального устрою України встановлює безпосередньо Конституція України, а поняття «агломерація» або «міські агломерації» в ній не згадуються. Тому, з юриди-

чної точки зору, запровадження поняття «агломерація» в нинішньому адміністративно-територіальному устрою країни сьогодні неможливо.

Поняття «агломерація» та «міська агломерація» відображені в Державних будівельних нормах і практично застосовуються лише при розробці Генеральних планів міст. Згідно цих норм встановлюється наступне: «Розвиток системи розселення повинен спиратися на ту мережу міських і сільських поселень, яка склалася, включаючи агломерації існуючі і ті, що формуються».

Міські агломерації не є адміністративно-територіальною одиницею в Україні. Межі агломерацій в Україні є суто умовними і практично жодним чином не збігаються з наявним адміністративно-територіальним поділом.

В Україні починаючи з 2015 року проводиться адміністративно-територіальна реформа. Вона полягає у наданні більших повноважень органам місцевого самоврядування і зміні адміністративно-територіального поділу. Первинною одиницею адміністративно-територіального устрою визначена громада, за нею – райони і регіони. Замість понад 11 тисяч місцевих рад буде створено 1500-2000 спроможних територіальних громад.

5 лютого 2015 року Верховною Радою України був прийнятий Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад». Згідно з цим законом сусідні міські, селищні, сільські ради можуть об'єднатися в одну громаду.

З появою об'єднаних територіальних громад активізувалися позиції щодо внесення змін до чинних законів України. Зокрема, обговорення законодавчої ініціативи «Про міські агломерації».

Метою законопроекту «Про міські агломерації» є визначення організаційно-правових засад формування міських агломерацій територіальними громадами сіл, селищ і міст, у тому числі об'єднаними територіальними громадами, принципів і механізмів взаємодії територіальних громад в межах міських агломерацій, гарантій і відповідальності міських агломерацій, а також форм підтримки державою міських агломерацій.

Після проведення адміністративно-територіальної реформи в Україні та прийняття Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад», міську агломерацію розглядають не як нову адміністративно-територіальну одиницю, а лише як організаційне утворення, яке складається з кількох територіальних громад.

В результаті визнання на законодавчому рівні таких утворень, як міські агломерації, дозволить створити більш сприятливі умови щодо подальшого їх розвитку, формування та функціонування.

Виявлення міських агломерацій та визначення їх меж становить значну проблему для досліджень формування та розвитку міських агломерацій. Тому, для вирішення даного питання необхідно проведення подальших детальних досліджень і розробки сучасних підходів щодо виявлення міських агломерацій та визначення їх меж в рамках існуючого адміністративно-територіального устрою країни.

КОРИГУВАННЯ ХУДОЖНЬО-ДЕКОРАТИВНОЇ ФОРМИ ТА ПРОСТОРУ ЗА ДОПОМОГОЮ КОЛОРИСТИЧНИХ МЕТОДІВ В РЕКРЕАЦІЙНИХ ЗОНАХ

О. Д. ПИЛИПЧУК,

*Київський національний університет будівництва і архітектури
(м. Київ, Україна)*

E-mail: artist-30-03@yandex.ua

Колір завжди належить певній поверхні, при цьому він характеризує форму предмету, розкриває його об'єм, просторове розташування в умовному середовищі. Характер художньої форми залежить від різновиду художнього засобу – живопису, графіки, декоративного панно, рельєфу, скульптури, інсталяції та ін., а він в свою чергу – від зовнішнього вигляду використаного матеріалу, фактури, композиції, колориту, та ін.. Витвір мистецтва не може існувати без розташування в середовищі – в інтер'єрі або екстер'єрі. Відповідно художньо-естетичне сприйняття твору мистецтва, окрім ступеню розкриття художніх якостей, буде також залежати від просторового оточення, котре знаходиться поруч і належить інтер'єру. За допомогою фізичних законів кольору та кольорових співвідношень таких як: кольорова гама, кольоровий контраст, кількість кольору, коефіцієнти відбиття кольорових поверхонь, художньо-декоративна форма (просторова, площинна або об'ємна), в злагоді із загальним об'ємом простору, може бути доповнена, покращена або візуально змінена в відповідності з творчим задумом. Також, завдяки використанню асоціативних властивостей кольорів (легкі, важкі, поверхневі, незалежні, виступаючі або відступаючі), візуально можливо змінити геометричний простір інтер'єру. Завдяки цьому колір може сприяти у виявленні сенсу конструктивного задуму, відповідно до загальної композиційної ідеї. При цьому треба пам'ятати, що основні задачі проектування інтер'єру рекреаційних зон містять його призначення і функції, ступень комфорту, композицію простору, здатність нести асоціативно-образний вплив і образне рішення. При вмілому виконанні цих задач досягається художня виразність простору. Одним із основних засобів в проектуванні – є вирі-